

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงสำรวจครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่ต้องการศึกษาลักษณะของแรงจูงใจ ในนักกีฬาฟุตบอลชายและหญิงของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาว่ามีลักษณะอย่างไร และนักกีฬาที่มีความสามารถต่างกัน คือ ตัวจริงและตัวสำรอง จะมีความแตกต่างเกี่ยวกับแรงจูงใจหรือไม่ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

1. นักฟุตบอลเยาวชนชาย จากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา 7 โรงเรียน ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลรายการ เค เอฟ ซี ลีก รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี จำนวน 70 คน แบ่งเป็นทีมละ 10 คน โดย 5 คนแรกเป็นนักฟุตบอลที่มีความสามารถดีที่สุดในกลุ่มตัวจริง และอีก 5 คนจะเป็นนักฟุตบอลที่มีความสามารถน้อยที่สุดในกลุ่มตัวสำรอง
2. นักฟุตบอลเยาวชนหญิง จากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา 5 โรงเรียน ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลลีก 18 ปี หญิง รุ่นอายุ ไม่เกิน 18 ปี จำนวน 50 คน แบ่งเป็นทีมละ 10 คน โดย 5 คนแรกเป็นนักฟุตบอลที่มีความสามารถดีที่สุดในกลุ่มตัวจริง และอีก 5 คนจะเป็นนักฟุตบอลที่มีความสามารถน้อยที่สุดในกลุ่มตัวสำรอง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ที่นำมาจากแบบสอบถามของไวส์ (Weiss's Intrinsic/Extrinsic Motivation Scale) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย พีรเจต รวิทอง (2537, หน้า 85-91)

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา

การสร้างเครื่องมือ

1. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1.1 ศึกษาค้นคว้าเรื่องเกี่ยวกับแรงจูงใจ จากตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเรื่องที่เกี่ยวข้อง

1.2 ศึกษาโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของ พีรเจต ธีรทอง (2537) โดยนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา กับกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ โดยแยกเป็นนักฟุตบอลชายจากโรงเรียนพรตพิทยพยัต โรงเรียนลานสัทธิวิทยา โรงเรียนสารวิทยา โรงเรียนละ 10 คน รวมเป็น 30 คนและนักฟุตบอลหญิงจากโรงเรียนพรตพิทยพยัต โรงเรียนลานสัทธิวิทยา โรงเรียนละ 10 คน รวมเป็น 20 คน ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทำวิจัย

2. แบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกแต่ละด้านประกอบด้วยข้อคำถามดังนี้

2.1 ด้านความท้าทาย ข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 6, 16, 22 และ 28

2.2 ด้านความอยากรู้อยากเห็น ข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ข้อ 3, 7, 11, 13, 18, 25 และ 30

2.3 ด้านความรู้แจ้ง ข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 8, 15, 24 และ 29

2.4 ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน ข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ข้อ 4, 10, 12, 17, 20 และ 21

2.5 ด้านเกณฑ์มาตรฐาน ข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 5, 9, 14, 19, 23, 26 และ 27

3. เกณฑ์การใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์

3.1 เกณฑ์การให้คะแนนจากแบบสอบถาม

3.1.1 ข้อที่ให้คะแนนเรียงลำดับปกติคือ 2, 5, 7, 11, 12, 13, 15, 22, 25, 26, 27, 28, 30

1 ถูกต้องสำหรับท่าน ด้านบน มีคะแนน 1

2 ถูกต้องมากที่สุดสำหรับท่าน ด้านบน มีคะแนน 2

3 ถูกต้องสำหรับท่าน ด้านล่าง มีคะแนน 3

4 ถูกต้องมากที่สุดสำหรับท่าน ด้านล่าง มีคะแนน 4

3.1.2 ข้อที่ให้คะแนนเป็นอันดับคือ 1, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 14, 16, 17, 18,

19,20,21

1. ถูกต้องสำหรับท่าน ด้านบน มีคะแนน 4
2. ถูกต้องมากที่สุดสำหรับท่าน ด้านบน มีคะแนน 3
3. ถูกต้องสำหรับท่าน ด้านล่าง มีคะแนน 2
4. ถูกต้องมากที่สุดสำหรับท่าน ด้านล่าง มีคะแนน 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขออนุมัติออกหนังสือจากทางบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ในการนำเสนอผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขอความร่วมมือให้นักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนตอบแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเองตั้งแต่การนำหนังสือไปขออนุมัติต่อโรงเรียนและควบคุมการตอบแบบสอบถามของนักฟุตบอลอย่างใกล้ชิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยก็นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ โดยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ตามลำดับและแยกวิเคราะห์เป็น 2 ตอน คือ

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำมาแจกแจงความถี่และการหาค่าร้อยละ

2. หาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนน จากแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงระดับมัธยม แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ (พีเรจต ริวทอง, 2537, หน้า 85-91) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.01-4.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรงจูงใจภายใน

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.01-3.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.01-2.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรงจูงใจภายนอกมากกว่าแรงจูงใจภายใน

ค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 1.01 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรงจูงใจภายนอก

3. ทดสอบสมมติฐานโดยปรับใช้แนวคิดสถิติการหาค่าขนาดของผล (Effect Size) ตามแนวทางของโฮเวล (Howell, 1989, pp. 208-209) โดยมีสูตรและเกณฑ์การแปลความหมาย

ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad r = \frac{\mu_1 - \mu_0}{\alpha}$$

เกณฑ์ 0.20 มีความแตกต่างน้อย

0.50 มีความแตกต่างปานกลาง

0.80 มีความแตกต่างมาก

ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของความแตกต่างที่ยอมรับได้ 0.50 ขึ้นไปและเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ไม่ใช้การวิจัยแบบทดลองค่า Effect Size ที่ได้จึงคิดเป็นค่าสัมบูรณ์ ซึ่งเทียบเคียงคุณสมบัติของแรงจูงใจให้เป็นหลักสำหรับเปรียบเทียบ ดังนี้

μ_0 คือ แรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิงในกรณีทดสอบสมมติฐานที่ 1 หรือนักกีฬาตัวจริงในกรณีทดสอบสมมติฐานที่ 2

μ_1 คือ แรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนชายในกรณีทดสอบสมมติฐานที่ 1 หรือนักกีฬาตัวสำรองในกรณีทดสอบสมมติฐานที่ 2

การนำเสนอข้อมูลใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่าง ๆ ดังนี้

M = ค่าเฉลี่ย

SD = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Effect Size = ค่าขนาดของผล ซึ่งมีระดับความแตกต่าง 3 ระดับ
(Howell, 1989, pp. 208-209) คือ

.20 หมายถึง ค่าระดับความแตกต่างน้อย

.50 หมายถึง ค่าระดับความแตกต่างปานกลาง

.80 หมายถึง ค่าระดับความแตกต่างมาก

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง